

גירושים כאלטרנטיבת לאלים

הילכי גירושים הם תהליכי קשה לכל משפחה, תהליכי שעלו לגורם נתק קשה להבריה; ראוי לעשות ככל האפשר כדי למנוע את התפלגות המשפחה. מצדך, לא ניתן לשמר מערכת משפחתיות שחדלה למלא את ודייה, ושמהשר החחים בה הוא בNEGוד לבחירתו של אחד מבני-הזוג. המגמה היא למצוא את שביל הזהב. שבתיות איזון אופטימאלי בין שימוש האחנה כמערכת זוגית-משפחתיות לבין הבחרה אישית, המבatta את רצונם ועוצמיהם של בני-הזוג. איזון זה יכול להתקיים רק כאשר קיימת הברירה להיפרד. אלטרנטיבת הפרידה והגירושין עמדת לבני-הזוג לאורח חיים המשותפים. ברירה זו אמרה להבטיח חיים מותוק בחורה, ולמנוע מצב שבני-הזוג ימשיכו לחיות יחד בעודם של האחד מהם. הגירושים הופכים אם כך לופסת של ח"י המשפחה.

הבעיה מתחדשת ככל שקיים ניגוד בין השתפות בחיי המשפחה לבין סיווק צרכיהם והתפתחותם של חברות. אלומים היא מסוג הסימפטומים המשפחתיים שעומדים בסתריה מובהקת לעידי המשפחה, ומצב שהיחיד אינו אמור להשלים אותו. ככל שסימפטומים זה בולט, כן ברור כי המשפחה נמצאת במצב קיצוני שבו היא הופכת למרכז הרסנית כלפי חברה; במקרים אלה גירושים עשויים להוות המוצא המתאים למצוקתה של משפחה, במיוחד כשהחברה מצויה בסיכון.

אלומים אינה מובילה בהכרח לגירושים. ניתן כי זוגות מסוימים יעדיפו לפרט את בעיותיהם, ומשבר האלים משמש להם זו רוז לפתרון בעיות ומהו מנוף לשינוי. במקרים אלה ניתן שהאלומים הינה גורם אפיוזי או שלא עמדה במקודם בעיות הזוג. יתר על כן, לבני הזוג מוכנות ומוסగות להוציא את האלים מחוץ לתוךם חייהם, אל מעבר לקוים האדומים. במצבים אלה עדיפה התמודדות המשמר את המערכת המשפחתית על פניו גירושים.

מלוקום, علينا לתת את הדעת לכך שמשבר גירושים כרוך ביחס אסימטרי להמשר הנישאים, כמובן, אחד מבני-הזוג נתה להתרחש בעוד השני אינו משלים עם פרידה וגירושים; ובמערכות משפחתיות אלה צד אחד עלול לנסוט לכפות את המשר הנישאים על הצד השני, ועל כן ראוי להקפיד שלשטי המשותפים יהיה עניין בפתרון הבעיה ושאי מדובר בפתרון כפי על אחד הצדדים. ככלות הכל, במקרה המשר חי הנישאים על צד אחד הוא מעשה אלומים שלעצמם. עלול להיווצר מצב שבו אלומים פיזית לבושת צורה של כפייה.

עלינו לזכור שאין כמו אלומים כדי לזרע יצירת יחסים ניכור בין בני-

זוג. ניכור מצביע על מערכת יחסים מעורערת שהיא בלתי ניתנת לגישור. במצב זה לפחות אחד מבני-הזוג אינם מאמין בסיכוי לשינוי, ובן-הזוג השני מהווים לפחות דמות, שהזיקה אליה מסמלת את שלילת העצמי, וכך הוא חותר להשתחרר מהקשר עימם. בambilים אחרות, במצב כזה אפסו הפסיכים לשקם את המערכת. גירושים הם הפיתרון המתאים יחסית למערכת שנקלעה לניכור. (נושא זה הדוגש בספרינו גירושין כאלטרנטיבת לניכור).

יש לציין כי ניכור אינו מוביל בהכרח לגירושים. יתרנו מצבים שבהם בני-הזוג ממשיכים לחיות יחד למטרות מצב הניכור: דוגמא לכך הוא מצב שאנו מכנה קיפאון, דהיינו, מצב שבו חיים בני-הזוג תחת קורת-גג אחת כגירושים, שכן למרות הניכור בינם, הם חדים מפני הצעד האחרון שביבא לפרידה. מצב זה עלול להימשך שנים ארוכות, מבל' עם הבעה, שימושתו היא בזבוז של שנים רבות מחייהם. לעומת נמצוא זוגות החיים בניכור, אשר מטעמים של תכשנות ועקב תחושת חרדה ממשיכים בניסיונות עקרים חסרי תכליות בשיקום יחסים, דבר המראה שיש דרכים שונות לבזבז את הסיכוי לבנות חיים אחרים. מדובר איפוא בזוגות שווייטרו על הגירושים כווסת הנונט בידם את האפשרות לבחור ולקבוע כלים, שהפרתם היא חריגה מן התוחום המוסכם של חיים משותפים.

כשבירור הפרידה נבלמת, נצרת קרקע פוריה למאבק כווני. במקרים אלה חלה הסלמה של התופעות הרסניות בחיי המשפחה. תופעות אלה גולשות אל מעבר לנתק הזוג וחווגות מהగבולות של קיום משפחה, כמו עירוב הילדים במאבק הזוג, הפרת השיתוף בתחום הכספי, שעולוה להגעה למצבים פרדרוסקסלים, בהם האב, למשל, מונע מזונות מיידי וכדומה. דברים אלה נכוונים במיוחד להיפרשות שהאלומים הפכה לחוק בחיייהם ושללא ברירת הגירושים אין מוצא לבעה. במילים אחרות משפחות החיים תחת כל האלים ממשיכות לנונט לכארה את המערכת, למטרות שהספינה טובעת.

מערכת מטיפים זה שבנה בני-הזוג אינם מסוגלים לחיות יחד אף גם אינם מסוגלים להתרחש אני מכנה מערכת של נעה פאטולוגית. מערכת זו מאופיינת במעויבות ובמחזיות יתר קיצונית /או ברוחן ובתועלתו קיצונית. הדוגמאות המובהקות ביותר של תועלנות קיצונית מתחאות בפרק העוסק במבנה המערכת המשפחתית, והן, כאמור, מצטיינות בשיכות גבוהה של סימפטום האלים בעוצמה המסקנת את חברי המשפחה. הקונה לטיפוס משפחות שהבן מופיע אחד מבני-הזוג 'כהורה חלש חסר עמוד שידרה' בעוד השני - 'ילד סורר'; משפחות המאפיינות בייחס 'רודן-כנען'; ומשפחות שהבן בולטות 'קנאות פאטולוגית'.

הדרושים הקיימים ואינה מציגה ברירה חד-משמעות של להיות או לחזור. בהשלכת הבעיה על בעל בלבד מסירה מעצמה האישה אחריות להיווצרות המצב שבו היא נתונה. הסכנות הטമונות במערכות קפואה מסווג זה, דומות לאלה הקוראות במחנה שבויים, לומר האישה נתונה בשך תקופות ארוכות לחוויות טראומטיות. הסיכון הנמוך ביותר לפתרון בעית האלים הוא במקרים בהם האישה פונה בשארית כחוותיה לעזירה, אך למרות רודונתו של בעליה אין נאחזת בנישואים, בעוד שהבעל מציג חזות אליו והוא מוכן להתגרש. מטפלים אלו מתחשים להבין כיצד אישה הסובלת כל כך מנהת זרעה של בעל, מכל ההשפעות הכרוכות בכך, מתנדגת לגורושים, בעוד שבעל משחק לעתים תפקד שכאיו הוא הרוצה להתגרש, או שakan מעוניין לסימן את הקשר עם אשתו. מבחוץ זה, כאמור, חושפת האישה את חולשתה והיא צפיה לשוב מהסלמת גשותו האלימה של בעל.

הגורם המרכזיים המרתיעים את האישה הם: חרדה מפני פרידת, ואי-הכרה בכוחה לנחל את חייה באורך עצמאי, דבר הקשור לתפקידו שהוא מלאת המשפחה ככזו או אם חלה וcoilב. לרקע התربותי-חברתי והכלכלי השאלות על מוכנותה של האישה להתמודד עם הליכי הגירושים ולעמדו פנים אל פנים מול בעל. האישה, שמציגת בדי' את היחיד המשפחתי, מרגישה פעמים רבות שהברוגז כבד עליה, וכן היא מתחפת בקהלות להבטחותיו של בעל, למורות שנתאכזהה פעמים רבות.

הגבר האלים הינו בעלי נגשטו ומתחנד בדרך כלל לפרידת וגורושים, שכן הוא משמש את השילטה המדומה שיש לו על אשתו. הוא עצמו חרד מפני הפרידה ועלול להפוך לסרבן גירושים. סרבנותו להתגרש, למורת הנিיר והועינות הקשים בין בני-הזוג, מלאוה أيامים להיפרע מן האישה, וגישה זו היא מסימני ההיכר של הגבר האלים. הצגת עמדה נוקשה מצד הגבר פועלת על האישה, היא אינה מאמין בכך שהיא להשתחרר ממנה. עמדתו הנחרצת של הגבר כלפי גירושים, כמו: "אני בחיים לא אתן לך גט", מוציאה במקרים רבים את הרוח ממפרשייה של האישה, והיא אינה מזינה להתחילה בהליכי גירושים. מה עוד שהוא פוחדת שמא יממש את איומי. יתר על כן, האישה חרדה במקרים רבים שהגבר יתפס אותה גם לאחר הגירושים. העמדה הבעלנית של הגבר, שאינו מוכן לוותר על בעלותו והפחד שהוא מנסה להטיל, מגבירים את חרדה הפרידה של האישה. וחסם משלימים שבין סרבנות הגבר וחרדת האישה מעכבים אותן מניטילת צעדים שיביאו לפיתרון ממשמעותי.

מעגל זה עלול לחזור על עצמו פעמים רבות והוא נמשך שנים עד שחל מהפר ביחסו הזוג. האלים עלולה לגרום לצור מעצים שהאישה אינה יכולה לשאתם, ומאלצים אותה לפנות לעזרת החוק ו/או לעזרתו של עבורה את בעל. ואולם היא עצמה אינה מתמודדת למען שינוי

ויצא איפוא כי משפחות שבهن שוררת אלימות קשה סובלת מגעילה פאטולוגית שנובעת גם מכך שייתרו על ווסת הגירושין. התוצאה הבלתי נמנעת היא משפחות אלה מתנהלות מראש שנים ארוכות בטירוף מערכות.

למרות שנקודות הראות באשר לשאלת הגירושים חוות במרקם רבים בין הגבר לאישה במערכות אלה, השניים גם משלימים זה את זו בדרך הבולמת את פירוק המערכת, וכך זה נמשך עד לשלב ההתפוצצות. ההתפוצצות חלה, כאמור, כאשר משבר האלים מוצא אל מחוץ לתוךם המשפחה וכאשר המערכת זוקה לגורם מקרים משפטיי הנקרא לחילצה מן הסכנות.

במערכות משפחתיות אלימה, האישה היא המעומדת הטבעית להאבק על שני הצדדים, שכן היא הסובלת העיקרית מיחסו של בעל והשפעה והכאב שבאלימות, מה עוד שהבעל מתכוחש לבעת האלים. במידה שהאישה אינה עשויה לשינוי המצב הקיימים והנסיבות השוקלים נורמים בעינם, היא משתתפת בשימורו של דפוס האלים, גם אם אינה מודעת לכך שהיא תורמת בעקבפני להיווצרותו. בכך לשנות את מבנה המערכת יש להפר את האיזון שלה.

הפרת האיזון המשפחתי אפשרית בשתי צורות: האחת היא לקבוע באופן ברור כי אלימות היא קו אדום שאין לעובר, ושאם האחד עבר אותו אין מקום להמשך החים יחד. ח"י משפחה אינם מתיישבים עם אלימות. במקרה זה נעשה ניסיון נוסף להמשך החים יחד, כאשר האלטרנטיבה היא גירושים.

הדרך השנייה והוא הצגת עמדה נחרצת שבה האישה עומדת על רצונה בגורושים. במקרה זה המטרה היא להגיע להסכם גירושים הוגן ולמנוע מאבקים כוחניים המלויים באלים.

אי-השלמתה של האישה עם אלימות במשפחה, ונkitות יוזמה שתביא להפרת האיזון, עשויה להביא לשינוי משמעותם במערכות. אישה הנוטלת אחריות אישית על חייה, תפעל לשינוי מערכת היחסים במשפחה, באחת משתי הנסיבות המזוכרות לעללה. אולם למרות השנות הרבה שבין נשים באשר למעדן ודרך תגובתן, הבעיה היא, שבמשפחות רבות הסובלות מאלים, האישה נרתעת מפני פרידה וגורושים. רתיעה זו מפני גירושים חושפת איה חולשתה של האישה וナルש. מדובר, איפוא, בגישה פאסיבית, ובמציאות תחום האחריות האישית. ככל שהאישה נרתעת מהצבת גבולות אדומים ומגירושים כן נשקפת סכנה שהאלימות במשפחה תימשך. האישה שאינה מסוגלת לשאת את חי' הסבל עם בעל ומძק חרדה להיפרד מכון, מצפה כי ירתו עותן או שירפאו אותו מביעיתו. במקרים אחרות, היא מצפה שהמתפל ועשה במקומה את המלאכה ווינה עבורה את בעל. ואולם היא עצמה אינה מתמודדת למען שינוי

לగרים ישירות לפרידה. במרקם בהם בני-הזוג מעוניינים כניסה לפחות את בעיותיהם, המטפל צריך להציג בגישתו שאלים וחי' משפחה אינם משלבים, והאחריות לאלים חלה על החבר האלים במשפחה, אך גם על האישה חלה אחריות שלא להסכים לאלים במשפחה וועליה למנוע תופעה זו בכל מחיר. הפרת ההסכם כנגד שימוש באלים היא חיצית הקן האדם המחייב את שנותם ליטול אחריות, וועליהם לכבד את ההסכם ולהתגרש במידה שצד אחד מעוניין בכך. הגדרה זו מהוות בסיס לחתימת חוזה נגד אלומים. (ראה פרק 'התהילך טיפול' בזוג רבים מקבלים אחריות על אי-שימוש באלים, אך שוללים את ברירת הגירושים. במרקם אלה על המטפל להציג את עמדתו, מוביל לעמוד על דעתו, שכן תגובה זו מראתה שבבני-הזוג עדין לא בשלו במלוא מובן המילה לפיתרון; כל עוד הם אינם מפנימים את הערך של בחירה חופשית, נשקפת סכנה שה頓פהעה תחזר על עצמה. התהילך טיפול זהה יותר בעקבות עקב בצד אגדול למצב שבו בני-הזוג ממשיכים לחוות יחד מתוך בחירה ושוללים בכך מכל וכל את תופעת האלים. המטפל שנוכח כי האישה, חרף מצבה העגום, אינה מסוגלת להחליט על גירושים למוראות ודעתה שאין מוצא אחר, אין צורך לדרכו אותה להחליט, שכן הדבר יגביר את חרדהה מפני פרידה ויעורר בה הרגשת חוסר אונים. במרקם שהאישה סוגרת בפני עצמה את ברירת הפרידה, יש לסייע לה בהרחבות עצמיות, עד לרוגע שיימדו לה כוחותיה להציג גבולות מתאימים וחוות מתוך בחירה.)

כאמור הסרבנות של הגבר האלים לגורושים היא כשלעצמה עמדה אלימה, אך כל עוד החוק אינו מחייבם בגירושים אין המטפל-Amor להפסיק עליו ישירות, וזאת גם מתוך ידיעתו שדבר זה יעורר בו התנגדות כלפי המטפל. המטפל צריך להציג אליו ולנסות לסייע לו להשג מטרות מנוקדות ראותו, כולל פיתרון נאות של גירושים.

במרקם בהם האישה החלטית ברצונה להתגרש והגבר מתנגד לכך בצורה נחרצת, אין מקום לשיחות זוגיות אלא כדי להציג את עמדתה ההחלטהית של האישה שתעמת את הגבר עם המציגות. במצב זה חסרים בני-הזוג מטרה משותפת שתביא לידיים רצונם לשינוי, והבעיה היא כיצד להיחלץ ממצב הקיפאון ולהימנע במידת האפשר ממאבקים אלימים. יש למצוא הסדר זמני שימנע תופעות אלימות בחו'י הזוג. במרקם רבים המטפל פועל בחסות החוק, ככלומר עליו לחוות דעתו על המצב המשפחתני. בחווות דעתו עליו להצביע על המבוי הסתום שהמשפחה נקלעה אליו ועל חוסר יכולת לגשר בו בני-הזוג, ולצין כי אין סיכוי לשיקום המערכת ועל כן גירושם הולם נראים כפתרון אפשרי. במובן זה המטפל תומך בעמדת בני-הזוג המעניין בגורושים, דבר הנובע מההכרה בזכותו של כל אדם

גורם טיפול, פניה זו יכולה להוות צעד ראשון לקראת מהפרק ביחסו החזוג, אך בכדי שמהפרך זה יושם על האישה להיות מוכנה ללבת' עד הסוף, דהיינו, להציג קווים אדומים לאלים ולחזור מוכנה לפרידה ולגורושים.

התמודדות עם פרידה דורשת התייחסות לפני הייחודי של כל משפחה, כך לדוגמא המוכנות ודפוסי ההתמודדות של אישת כנעה להציג קווים אדומים ולהיפרד מבعلا הרודני היא נמוכה יחסית ושוונה באופיה מזו של האם החלשהילד סורר. הבדלים אלה מחייבים שימוש בטקטיקות טיפוליות המותאמות לבניה המערבת. האישה הכנעה, Zukher ליותר תמכה והגנה כאשר הדגש בטיפול הוא על הכרה עצמיתה כישות שיש לה זכות קיים; לעומת זאת הגבר צריך להסתגל למחשבה שהאישה אינה בבעלות. האם החלשה, לעומת זאת, צריכה להשתחרר מן התפקיד ומהחרדה שהיא מחזיבת לשולם בעלה, ובלי שתאנך את ערכה העצמי, בעוד שהגבר צריך להסתגל לכך שהיא מוכנה ומסוגלת לחוץ אותו מהסתבכוויות).

ראוי לציין שלעיתים המתלוננות פונה לעזרה בשלב מוקדם של נשואה, ותלוותה מציבה את היחידה המשפחתית בפני ברירה להיוות או לחודר כשהזוג עוד בתחילת דרכו. בית האלים בקרוב זוגות צעירים היא שכיחה ולעתים המסקנה היחידה של אישת שנפגעה מאלים בעלה הוא גירושים, והוא אינה מוכנה לבחון את המצבי ולעשות ניסין כלשהו לפתור את הבעיה. האישה, במרקם אלה, חרדה שמא תיקלע למערכת אליה למשך כל חייה, מה עוד שהפגיעה נתפסת אצלם כבלתי נסלחת. היא אינה מאמינה בפתרונו באמצעות טיפול. גישה כזו היא במרקם מסוימים חפוצה מדי, שכן היא אינה מאפשרת לזוג הצער פרק זמן של התמודדות עם בעיותו. בכל מקרה הפניה של זוג צער מונעת התגבשות של דפוס האלים וכמוון שהגשה זו עדיפה על פני חיים לאורך שנים במשפחה שסובלת מאלים.

המטפל המשפחתני אינו צריך ליעץ לבני-הזוג, אם להמשיך לחוות יחד או להתגרש; ברירה זו נתונה לבני-הזוג. בנסיבות זה החזוג עומד לעיתים בפני דילמות הנובעות מן היחסים המאפיינים נעליה פאתולוגית, כאשר הוא מוצא שיחסים המשפחה הם הרסניים והיעדר ברירת גירושים מובילה למבי סתום. הוא עומד נכון העובדה כי מצבה של האישה הוא בכ' רע ושאם לא תעשה צעד ממשמעותי היא תנקז. הגבר סרבן הגירושין בדרך כלל מציר את אשתו כשtan, ומתרנגן בצורה אימפלסיבית חסרת היגיון. התנהגותו פועלת נגד עצמו לא פחות מאשר כנגד משפחתו; סרבנותו היא חלק מן הפאטולוגיה שלו. ואולם השארת הברירה בידי בני-הזוג אינה רק ערך אישי, אלא היא גם גישה עניינית, שכן אין בכוחו של המטפל

המיד הטרואומי של אלימות המשפה

הבלה ונשיהם. שני פנים אלה משלימים אחד את השני, אך במקוין ריבים הפגעה הנפשית אנה מרפה מדרובן האלימים. גם אם זה מכבר געלו סימניה של הפגעה הפיזית. הפגעות מלאימות ריאת התנסות בחוויה סראומתית ובעצמתה הטרואמה, כן רום המשקיעים שהיא מותירה. אגנו יכולם לסקם את הפרקם העוסקים במרוכב האלים והשפעתה הכלכלית על המערכת המשפחיתית.

אלמו של בעל כלפי אשתו (וקיימה גם אלמו של אישנה כמה במלוי), בתפסת כחויה סראומטי, שכ הפגעות הנפשיות שללות מהקהרין את האוטומיה על גופו. דבר זה נכון גם לגבי שמעון הגלל לגרים להבללה, כמו גם כפיה יחס' מין), או הגללה לעיל תגעתו של האח. שימושים בגוראות אלה של מקרים בהי המשפחה יותר מאשר במערכות אחרות. יצא אפוא, כי מעבר לבנייתו הנבעת ממערכות יחסים בעלות, מושבר לשלב הכרור בפסיכיה האלומה, במערכות אלימה ונונה, האישה לשרשרת התגניות של תחומי טראומטיות בפרק זה נבדוק מה המשמעות של ח'ים בכלל.

ארוע טראומטי מראה גורם המשתק את כוח ההתקדמות של האדם ואת יכולת הסתגלותו לח'ים, שכן מבחוב זה ניתן לאימין מואץ חרדה. אירע טראומטי גורם לאדם להרגיש שhero נתחן במלכו, שכן הוא אוטם מסוכן להימלט על نفسه או להילחם בשנות. אדם אוטם העוצמי מבולבל. ואכן מודע יוזם מה שעלה מואב, וכן הוא מבולבל. ואכן מבהגנותו, ומעורערת את אמותו העוצמי חוויה עצמאית, שהיא משפילה גיגליה באופן תגובה רגילה כאן, לא לנסות להכחיש מין העוצמי ואלה אמותו בזלות. תגובת הרגילה כאן - להודהם. אולם הרוגבן לאירועים אלה את האירועים הטראומטיים - להודהם. אולם לא עדיף לחתמו עמיה, אין מצליה להשתחרר מן הרחיה, שכן לא עדיף לחתום עמיה, והוא נוטה לשחרור אותה בדמיונו. במלחים אחרות מחד קיימת נשיה להשיכיה את החוויה, ומאחד הריא שבה וכובשת את היחס מחד. וזה מכך גורסבי, שמספרע לייחו לחווא למסלול ההתפתחות שבאופן תחין מכיוון כלפי העדר, תור התמודדות עם סוגיות בהווה על בסיסו העבר.

ג'ודית לואיס הרמן כותבת בספרה 'טראומה והחלמה':
"הסתומים הרים של הפטוות לחוץ פיסט-טריאומטי" מתהילוק לשליש קטענו רות עירקיות: "ערועו יתרו", "פלישו" "צמאם". עירעו היתר משקה צפיה מתחמות לסכונה; הפילשה מלחפת את החותם הלא-נמהה של הרגע הטריאומטי; האטען משקה את התגובה

* * *

במערכת המשפחתיות שסובלת מנגילה פאטולוגית נוצרים תנאי חממה לאירועים טריאומטיים. במשפחות אלה הקורבן חשוף יותר מכל מערכת אחרת לסיכון, והמחיר הנפשי שהאהשה משלמת הוא גבוה והרセン. דברים אלה אמורים במיוחד לגבי משפחות המאופיינות ביחס רודן-נכוע, וכן כנ משפחות המאופיינות בקנאות פאטולוגית. ניתן למנות מספר תנאים שבהם הפגיעה הטריאומטית מתעצמת, והופכת לאירוע מרכזי בחיה הקורבן והתקפן:

ראשית, בני-הזוג חיים יחד כאלו בעל כוחם, ומרגשים שקיים תלי בהשתתפותם למערכות. במילוי אחריותם אין הם יכולים להשתחרר ממנה, למורות האלים, כאלו היו עצורים במננה שבויים. הם אינם מכירים בזכות הבירה להיפרד. אירועים טריאומטיים דלקו המגע את הנעללה הפאטולוגית של בני-הזוג שאינם יכולים להיות יחד, אך אינם מסוגלים להיפרד (ראה פרק העוסק בנושא הגירושים). הנעללה הפאטולוגית כובלת את בני-הזוג למערכת בעודם הטריאומטיים הופכים לכוח הרסני בפני עצמם המעצימים את הפאטולוגיה האישית, ואת ההפרעה הזוגית-משפחתיית.

שנית, ישנה תדרות גבוהה הרבה של אירועים אלימים. האלים מושתתים של אירועים טריאומטיים מבוסנים במערכות ובבני-הזוג אינם מסוגלים להשתחרר מהם לאורך שנים ארוכות.חוויות טריאומטיות תכופות, במשך תקופה זמן ארוכה, הופכות לשגןן חיים ולכען נורמה המקובלת בחיה זוג זהה.

שלישית, קורבן האלים עומד חסר אונים וחסר ישע, ונכנע לכוח חזק ממנה, שאינו מכיר בקיומו כישות נפרדת. הוא מתנסח במצב שבו אבדה לו האוטונומיה לכון את חייו, עד כדי אבדן האוטונומיה על גופו, בהיותו נתן לפחד ולחדרה קיומית המשתקת אותן.

רביעית, אישة שאין לה הרבה כוחות להתמודד, ושחיה נראים לה כתלוים בהמשך הקשר המשפחתית, לומדת להיות קורבן המערץ את כוחו הכל יכול של התקופה, ובו זמינות מגמדת את עצמה כחסרת ערך, ונוטלות זכות קיום כישות נפרדת.

חמישית, הנפגע מרכז יכולו בהתמודדות עם החוויות הטריאומטיות, והדבר מצמצם את כוחו לעסוק בתחום אחרים.

* * *

אירועים טריאומטיים מערערים את הבסיס לחיה המשפחה, בין אם מדובר בזוגות המעווניים בשיקום יחסיהם, ובין אם אלה זוגות המחפשים לצאת את המערכת.

זוגות שעברו תהליכי טיפול מתקן עשויים להימנע במשך שנים רבות שימוש באלים; במקרים אלה הבעל חdal מהתנהגותו האלימה תוך התהיכנות שלא לחזור ולפוגע גופנית באשתו. ואולם בהפסקת האלים אין די, בעקבות לנוכח צללי העבר שרודפים את בני-הזוג והבעוות שלא השכלו לפטור. בני-זוג מתקשים להתמודד עם המצב בהווה, כי מצד אחד קיימת נטיה להדחק ולשכוון אירועים טריאומטיים, אך שנוח לאישה להתפתות להבטחות שהairoו לא לחזור שנית ונוח לגבר לשכוון מן האשמות שמוסחות לפני. מצד שני האישה נוטה להזכיר נשכחות לבולה ובכל הזדמנויות המעוררת בה אסוציאציה של העבר היא מפנה כלפי אצבע אשימה ומעלה טענות שאירועו הרחוק בעבר כאלו התרחשו זה עתה. אירועים טריאומטיים שאמורים להשכח ולהתכסות באבק הפוכים נשוא למריבות בהווה. בני-הזוג לccoliים בין חזרה מתמדת לאירועים טריאומטיים ואיזקרים מחדש הרכק בעבור כאיו התרחשו זה עתה. התנצלות ברמה זו עלולה להיות חומר נפץ לאירוע אלים נסוף ומקרה כזה הופך לעיתונים לקש האחrown שסביר את המערכת. מעגל קסמים זה אין נקטע, מפני שבחלק גדול של המקרים בני-הזוג אינם מסוגלים לעבד יחד את האירועים הטריאומטיים: הבעל האלים מתכחש להם או מפחית במידה ניכרת מחומרתם, ולאישה נוח יותר להסביר את הנושא לביעות אחריות שנותפסות בעיניה כמטרידות יותר מאשר בעית האלים. לבני-הזוג קשה מאד להתמודד עם האמת ועל כן הם פוסחים על שני הסעיפים בשחוור האירועים. בכך הם מחמיצים הזדמנות לעבד את החוויות הקשאות ולהרגיש יותר שלמים עם עצם ועם המשך חייהם יחד.

תכמה נוספת של משקעים פוטט-טריאומטיים היא שם מקעקעים את האמון של אדם בעצמו ובזולתו, ויצרים קרע שלא ניתן לאייחוי בין הקורבן לתקפן. במילוי אחריות בני-הזוג חיים בניכור קיזוני תחת קורת-אג אהת. במצב זה מתבקש שבבני-הזוג יתגרשו, אלא שם סובלים מעכבות מצבת את המערכת (ראה פרק גירושים אלקטרוניתיבה לאלים).

ראו לציין כי בקרב נשים המרגישות שחן נתונות במבי סתום, אנו עדים לעיתים לנסיגות התאבדות, שבאמצעותם נשים עוזבות את המערכת על גבי אלונקה, כאשר צען הנושא גורר בעקבותיו גירושים.

* * *

הָרְבָּה יַעֲשֵׂה כִּי-זֶה אָמֹרָה גָּדוֹלָה וְגָדוֹלָה. אָמֹרָה, 1997.

התהליך הטיפולי

שלבי הטיפול

הטיפול במערכת משפחתיות אלימה מתחולק לארבע תקופות עיקריות:

1. התקופה ההתחלתית של היוזצרות המערכת הטיפולית;
2. התקופות טיפוליות במשבר המשפחתי עקב בעית האלים;
3. הרחבת הטיפול לנושאים זוגיים משפחתיים נוספים;
4. תקופה המעבר.

* * *

1. התקופה ההתחלתית של היוזצרות המערכת הטיפולית בתקופה זו מוקדק הטיפול בנושאים הבאים:

- א. מוכנותם של בני- הזוג לטיפול;
- ב. דרגו בעית האלים על פי מרכזיותה והסיכוי לשימור המערכת;
- ג. חוזה נגד אלים;
- ד. התחברות המטפל למערכת המשפחתיות - הגדרת המסלול הטיפול.

* * *

א. מוכנות לטיפול: שאלת המוכנות לטיפול תופסת מקום מרכזי בכל סוג של טיפול, שכן היא מהויה עצם חשוב לארת התמודדות עם הביעות. היעדר מוכנות הוא במקרים רבים סימן למידת החומרה של הבעייה. המוכנות של בני- הזוג לטיפול היא הקובעת בצורה מירבית את הסיכוי להצלחתו ועל כן מנחיה אותנו לגבי דרכי ההתערבות הטיפולית. אנו מניחים כי יש מתאם בין גילוי המוכנות לבין רמת האלים במשפחה. ככל שבית האלים חמורה כן רב הסיכוי שהמוכנות לשתף פעולה על ידי בני- הזוג היא נמוכה. במקביל, מהויה מודת המוכנות לטיפול מודע בעבר החוק, שכן נפתח סיכוי לפיתרון הבעויות באמצעות טיפולים משפטיים, דבר שהמערכת המשפטית מתחשבת בו, במיוחד בעבירות שבתחום המשפחה.

רמת המוכנות לטיפול משתקפת בכמה מישורים: ראשית, במישור המערכת, השאלה היא עד כמה המוכנות נוטה להיות סימטרית;

שנית, ברמה האישית, השאלה היא באיזו מידה כל אחד מבני- הזוג נוטל אחריות אישית לגבי הצלחתו של הטיפול, (יתכוון כמובן מקרים

על המטפל לדעת לאבחן עד כמה המערכת היא טראומטית באופיה, ועד כמה הקורבן סובל מתגובה פוטט טראומטיות עקב אלימות. ככל שהמערכת מהויה כען בית כלא לחבריה, וחממה לאיורים טראומטיים, וכך שהאחד מרגיש חסר ישע עוד השני מאיים לפגוע בו, כן מדובר במערכת השရיה בסיכון.

מערכת בסיכון Zukoka להתרבות חרום, המבטיחה שמעשי האלים לא ייחזרו. בכל סוג תרואפה, המטפל בונה יחסים עם הפונה המושתתים על אמון הדדי. כאן נשא האמון מודגש במיוחד, שכן אדם שבסבב מאירועי אלימות טראומטיים, מאבד את אמון עצמו ובאחרים. הפונה וקוק להרגשה שיש לו גב, ושיש מישחו התומך בו לאור מצבו העגור. קרובן האלים צריך להציג שהמטפל הוא כתובות מתאימה עבורו, ושזהו אדם שמתיצב אחריו. בנוסף לטיפול האישי ולטיפול הפסיכו-משפחתי, Zukoka האישה להעזר בקבוצות תמייכה. מטרת הטיפול המידית היא להחזיר לאשה המכוה את הרגשות הביטחון, הן בעצמה והן במשפחה. בעיקרו של דבר על המטפלת להציג שהיא מסוגלת לסמוך על עצמה ועל אחרים, ושיש לה חופש תמן לבחר בין אלטרנטיבות של ניסיון לשיקם את חייה המשפחתיים לבני פרידה והתחלתם של חיים חדשים. היא צריכה להגשים למסקנה, שהיא אינה תלואה בהבטחותיו של בעלה המכה, שיחדל מהאלימות, אלא שהיא מסוגלת לדאג לעצמה ולמנוע הישנות איורים בחיים.

שנהם עד אחד מגלה מוכנות בעוד הצד השני אינו משתף פעולה כל).

שלישית, המוכנות גם מתבטאת בנסיבות שלב בין קבלת עזרה טיפולית לבין פניה לעזרת החוק.

הסכמה ההזדונית של שני בני- הזוג לפניהם לטיפול מצבעה על רמת מוכנות גבוהה בהשוואה לזוגות שבינם האחיד בלבד מעוניין בטיפול בעוד השני מתנגד. הבחירה שצד אחד בלבד רוצה בטיפול שכיחה בקרב זוגות רבים. מרבית המקרים האישה היא המעוניינת בטיפול ומנסה להשפיע על הגבר שעינה לציפיותה. תופעה זו בולטת במיוחד במשפחות שבהן האישה סובלת מאלימות בעלה, ושם האישה היא תמיד ימת הטיפול.

האישה פונה לעזרה מתוך מצוקה הפנים. הפניה לטיפול מהיבת אותה להתגבר על מעוררים רבים, שכן, האישה הנפגעת מאלימות בעלה נזונה מעצם הפגיעה לחוויה משפילה וכואבת חשיפתה לנפות בעיניה כמביישת. בנוסף עליה להתחשב בתנבות בעלה וביקר אם יסכים לשטרך פعلاה עם המטפל. לעיתים האישה דוחה את הפניה לטיפול במשך שנים, שכן אינה רואה טעם לפנות לעזרה ללא בעלה. היא פונה לאחר שכלו כל הקיצין והיא אינה מסוגלת לעמוד במצבים טראומטיים אליו הם נחשפת. התנגדותו של הגבר לטיפול עלולה לקבל ביטוי אלים כנגד אשתו. אשה החיה בחדרה מפני בעלה תפנה במרקם אלה לטיפול בהיחבא מחשש שתיפגע אם הוא יגלה את הדבר, ובמרקם אלה יתרן כי תנגד עזמון הבעל. על האישה להתמודד עם פחדיה מפני בעלה; פחדיה הם תערובת של מציאות ושל משקעים טראומטיים והם מרכיבים להעיה עליה, ככל שהיא מיחסת לעבלה כוח על-אנושי ומאמינה שהוא מסוגל לתפוס אותה בכל מקום ובכל זמן. אשה במצב זה צריכה להרגיש שהטפל נתונה לה לא סייג אך מבלי לגרוע מטהlixir נתילת האחירות על חייה.

כאשר האישה היא ימת הטיפול ופונה לבדה, חשוב במרקם אלה לעמוד על מטרת הפניה: האם האישה מבקשת עזרה כדי להניע את בעלה לשיטת פעולה בטיפול; האם מגמת האישה היא לקראות שיקום המערכת; או האם היא מעוניינת בירושים? לעיתים היא אינה מעוניינת בטיפולzioni אלא מבקשת עצמה תמכה מצד המטפל כדי שכוונה יעמוד לה בהתמודדות עם בעלה. במרקם אחרים היא מודיעת את הסיכון הנש锴 לה מבעלה האלים ומבקשת הגנה. לעיתים האישה אינה פונה לטיפול ביזמתה, אם בגל חוסר מודעות ואם מפני היעדר כוחות להתמודד עם בעלה. ביתם המוכנות של האישה מתעוררת דווקא במרקם היוטר קשים. לעיתים היא פונה לאחר שמשפחה או חברותה האיזו בה לפניהם לעזרה, ולעתים היא

זוקה למשהו שיתלווה אליה, אולי שכן בכוחה לעשות זאת לבדה. במצבה חסר האונים היא פעמים רבות מבקשת שהמלווה ישוטף בשיחת. רוב, אין זה רצוי כי המטפל יתעורר לבקשה זו, במקור כדי להציג את עצמיותו של הפונה, אלא שבמקרה אלימוט מסווג זה האישה זוקה בתחילת התמיכה ולכך אני נוהג בד"כ לכלול את המלווה בפגישת. בעיררו של דבר, השאלה היא אם האישה פונה לעזרה במצב של חוסר אונים או שהיא מגלת כוחות לתמודד נגדי התופעה. המוכנות לטיפול היא נטילת אחריות אישית.

כפי שנאמר כאן, כלל בדוק הוא שגברים אלימים אינם מודים בקיום הבעיה ואינם פונים לטיפול ביוזמתם. הפניה לטיפול תלה לאחר שימושם עליהם לחץ חיצוני מצד האישה ו/או החוק. בד"כ אנו נאלצים להסתפק בך שגבר יהו מוכן לשטרך פעולה לאחר שלחחים חיצוניים פועל עלי.

במרקם רבים הפסיכו היחיד להניע את הגבר לבוא לטיפול היא באמצעות רשות החוק, ואולם נשים רבות מעבירות למטפל מסר דו-משמעות: מחד הן רואות בשיטתם הבעל בטיפול דבר הכרחי לתקן המצב ומאידך הן אינן מיעילות להתלוון בפניו חוק. במצב זה הטיפול נקלע למבי סתום.

במרקם מסוימים נמצא כי לאחר שהאישה נוכחת שבולה לא נענה להזמנות המטפל, היא אינה מוצאת טעם להמשיך והוא עצמה עלולה לנשור מהמשך הטיפול. במרקם אלה המטפל מנסה להבהיר כי אי-היענות של הבעל אינה סותמת את הגול וכי חזוק עצמייה עשוי לתרום לפיתרון. הפסיכו במרקם אלה להניע את הבעל הוא נמור, אי-לכך נוצר מצב שבו האישה לבדה משתתפת בטיפול. לעיתים מופיע הבעל לאחר זמן כאשר נוכח שאשתו מתחזקת. במרקם שהבעל מושך בהתנגדות ומושך בהתנגדות האלים המטפל מציג בפני האישה את הברירה להתלוון בפני החוק כדי לדרבן את המערכת לקראת היערכות מחדש. נשים מסוימות מעדיפות לפנות המטפל נתונה לה לא סייג אך מבלי לגרוע מטהlixir נתילת האחירות על חייה.

המוכנות להתלוון בפני החוק מלמדת לעיתים גם כן על מוכנות הרבה לפרטן בעיות ובאופן אשי מראות מוכנות רבה לשטרך פעולה עם המטפל. הימנעوتה של האישה מתלוונה במשטרה או מתביעה משפטית באהה מטור שיקולים שהבעל עלול להגיב בצורה שתסבך את הבעיה, שכן הוא לא יהיה מסוגל למחול לה על הסגרתו לידיו החוק והוא יוחש להיפרע ממנו.

רמת עצמיות נמוכה והמנעות מניטלת אחריות.

ב. דרג האלים על פי מידת מרכזיותה והסיכוי לשימוש המערכתי: רבים מקרב הפונים לתchnerה ליעוץ בחו"י משפחתה ונישואין מטלונים על אלימות. ואולם לא תמיד עומדת האלים במקד הפינה, ולעתים אנו מתוודעים לבעה רק לאחר שהפונה מתבקש לעונות לשאלה בעין זה. במיללים אחרות, בני-הזוג מעלים בעיות אחרות המציגות בעיניהם בסדר עדיפות גבוהה מאשר בעית האלים. מайдן אנו מוצאים זוגות שתלונתם המרכזית נוגעת לבעית האלים בעודם דוחקים לשולים בעיות אחרות. מודדים המלמדים על מידת הסיכון הם: תדרירות השימוש באלים, עצמתה של האלים ומשך התקופה של אלימות מהוות בעיה משפחתיות. ניתן לדרג את בעית האלים על פי מרכזיותה של הבעה כAmount מידת קביעת דרכי התרבות. רמות האלים לפחות פותח זה:

1. משפחות במצב חירום: טיפול באלים מעמיד במרקם רבים את המטפלים בפני מצב חירום. דבר זה קורה במיוחד כאשר האישה פונה לעזרה שיצילוה מבعلا, המאים לפגוע בה אונשות או אףלו להרוגה. א Zukat החירום הזאת מחייבת את המטפל להתחשב בהרגשתה הסובייקטיבית של האישה, שכן בעיקרונו מדובר בח"י אדם ובஅחרותה האישית של חייה. במצב זה על המטפל לפעול בצורה שתבטיח האישה ככל האפשר את שלומה של האישה. הטיפול אמור לסייע לאישה ולחברי משפחתה אחרים הננתנים בסיכון להיות מוגנים מפני הסכנה המוחשית שאורבת להם. במקרים רבים על האישה ועל הילדים להתגבר על פחדים, חרדות וחוויות טראומטיות שעברו עקב האלים במשפחה ולהחליט על צעד שיביא למהפר בח"יהם.
2. אלימות במקד - טיפול באלים בסדר עדיפות ראשון;
3. אלימות היא תופעה קיימת אך אינה עומדת במקד;
4. אלימות אפיוזית;
5. אלימות כתלות שוא.

1. **משפחה במצב חירום:** טיפול באלים מעמיד במרקם רבים את המטפלים בפני מצב חירום. דבר זה קורה במיוחד כאשר האישה פונה לעזרה שיצילוה מבعلا, המאים לפגוע בה אונשות או אףלו להרוגה. א Zukat החירום הזאת מחייבת את המטפל להתחשב בהרגשתה הסובייקטיבית של האישה, שכן בעיקרונו מדובר בח"י אדם ובஅחרותה האישית של חייה. במצב זה על המטפל לפעול בצורה שתבטיח האישה ככל האפשר את שלומה של האישה. הטיפול אמור לסייע לאישה ולחברי משפחתה אחרים הננתנים בסיכון להיות מוגנים מפני הסכנה המוחשית שאורבת להם. במקרים רבים על האישה ועל הילדים להתגבר על פחדים, חרדות וחוויות טראומטיות שעברו עקב האלים במשפחה ולהחליט על צעד שיביא למהפר בח"יהם.

במצב חירום האישה פוחדת בדרך כלל להיפגש עם בעלה ופונה לעזרה שלא בודעתו. במקרים שבהם האישה מוגנת רצוי כי תעשה בדיקה מהירה ככל האפשר הבאה לבחון את גושתו של בן-הזוג, כדי לקבל מידע נוסף של הבעה. מן הראי להביא בחשבון מקרים שבהם נקלעת האישה למצב חרדה שאין צורך בפועל מtan הגנה מפני הבעל, ויש מקרים בהם האישה מפרידה בזורה מניפולטיבית את רמת הסיכון. הגנה על האישה מצריכה לרוב הפרדה בין בני-הזוג בעזרת החוק,

הברירה בין טיפול לבן פניה לחוק מעוררת דילמה, שכן אלימות היא עברה חמורה והסתפקות בטיפול עלולה לחפות על העבריין. אישת הרוצה לעקוף את האלים ממשפחתה נדרשת פעמים רבות לפנות במקביל לפניה להטפל, בעית האלים דורשת שילוב מתאים בין הפע הטיפולי לבין החוקי והפניה של האישה יכולה להיות עיליה כאשר השילוב הוא מתאים, כמובן: החוק שם את הגבולות בצוותה שאין לעבור עליהם ובכך מرتיע את הגבר האלים וקובע נורמות המגינות על הקרובן, מайдן קיימת תוכנית טיפולית שבאה להביא לפיתרון המתאים וחסית למשפחה, כאשר המטפל נועד בבהמ"ש ואילו בבהמ"ש נעדר במטפל. הידר שילוב מתאים עלול להפריע למלחר הטיפול בבעיה. המטפל אמור לסייע לאישה למצוא את השילוב האופטימלי.

אנו מוצאים גם נשים הנחפות להתлонן בפני החוק, ואין מנצלות את האפשרות לפנות למטפל ביחידת מניעת אלימות. בגישה זו הן מראות רמת מודעות ורמות מוכנות נמוכה לטיפול, ובמרקם מסוימים זהו ניסיון להכריע את המאבק הזוגי בדרך כוחנית. יתר על כן, לעיתים האישה עשויה שימוש לרעה בחוק.

כאמור, תלונה על אלימות מהוועה עצמה אירע טראומטי המזען את איזונה של המערכת המשפחתיות. הסכמתו של הגבר לטיפול מרצונו החופשי עלולה להתרפרש כהודה במעשה בבחינת הדודה במעשה.

بعد שהפנינו על ידי בית המשפט אינה בבחינת הדודה במעשה, במקרים מסוימים שני בני-הזוג מתחילה בטיפול בלבד. במקרים אלה הגבר נעה להחצים שהופעל עליו. הוא נדף לבוא לטיפול עקב הנסיבות שהוא עומד בפניהם, כמו חרדה לאבד את אשתו או להיות מצא מביתו. הוא מצהיר על רצונו בטיפול ועל כך של אלימות לא תחול, אך במקרים רבים אינו מתמיד בטיפול ומפסיק לאחר שהיא אחת יוכונה.

יתכנו מקרים בהם הגבר יפנה לבדוק, אך יסרב לטיפול זוגי, כיוון שהוא מרגיש פגוע לאחר שאשתו התלוננה כנגדו בפני החוק. במקרים אלה הוא אינו פונה כדי לשנות את התנהגותו ואת מערכת היחסים עם אשתו. ההיפך הוא הנכון, שכן הגבר ממשך במאבק הכווני בתקווה להכניע את אשתו, דבר המתבטא בסרבנותו להיפגש עם רמות האלים שהפעיל כנראה, הוא רואה באשתו אשמה בכך ומצהיר על רצונו להתגרש ממנה. במקרים רבים הוא מצפה שאשתו תזהל על ארבע כדין להחזירו אליה, יתכן שב עבר כבר עליה בידו לארצה לחזור בה, במיוחד לנוכח תלותה הכלכלית בו, והוא שואב את כוחו מנשינו זה. אכן על המטפל לחזק את עמדתה העצמית של אישת לבל תחזור פעם נוספת לתולה הכלכלית בו, והוא שואב מבייה נוכנות להתגרש, הוא מתווך למען הסכם גירושים נאות.

ההתערבות הטיפולית מתרכזת במידה רבה באחריותו האישית של היחיד ולפניהם בני הזוג מקבלים אחריות אישית למינעת אלימות והגיעו להיווצרות קווים אדומים בנושא זה לא ניתן להתקדם. לצורך זה עדיף להיפגש עם כל אחד מבני הזוג בפרט ולאחר עיבוד הפן האישית לחזור ולהיפגש כזוג. יתכן לפחות כל אחד מהמתופלים בין שני מטפלים כאשר שניהם אמורים לשוב ולטפל יחדיו בני הזוג. במקרים רבים בני הזוג או אחד מהם מופנים לקבוצות הפעולות בתחנה שמיועדות לתות כל התמודדות ועוד. סוג זה של משפחות נזקק יותר מאשרות לדריכי התערבות הספציפיות לטיפול במשבר האלימות.

3. אלימות כתופעה קיימת, אך אינה עומדת במקודם למלמת על מצב שבו בני הזוג מעלים בעיות ריבות אחרות והללו תופסות פורצת מדי פעם ומהוा בעיה משפחתי. במקרים אלה תלונת האישה מהוा עילה לטיפול בעיות אחרות, אך תחילתה יש צורר להtagבר על המשבר שנגרם עקב פגיעה האלימה של הבעל באשתו ומפתחת הкусטים של הגבר על תלונות אשתו, מה עוד שהוא סבור כי תלונתה אינה במקומם.

הבעל שבמשך שנים סירב להיעזר בטיפול מחייב לכך לעיתים על-ידי החוק, גם במקרים כאלה. שיתוף פעולה של בני הזוג עם המטפל עשוי לסלול דרך לפתרון בעיות משפחתיות, וטיפול זוגי-משפחתי הוא המתאים ביותר למשפחות אלה. במקרים אלה לא כדאי להרחק את הגבר מן הבית על-ידי ביהם"ש, שכן הדבר עלול להחריף את המשבר ללא צורך.

4. אלימות אפיוזידית במשפחה עלולה להתרכש במערכות הנთונה למתחים רבים ולא-הסכמות באשר לחייהם כזוג וכמשפחה. כמו כן ניתן כי האירוע האלים פרץ על רקע של מקרה יוצא דופן בחיה המשפחה. אכן מדובר במקרה חד-פעמי שאינו מאפיין את יחסיו הזוג. האישה מרגישה פגועה עקב מעשה שלא יעשה ואני יכולת עברו עליו בשקט, וזה יכול להיות אירוע טראומטי הגורר משבר ישואים שמחייב פיתרון. האירוע האלים עשוי להפוך לזרע לפתרון בעיות זוגיות-משפחתיות. במקרים אלה הטיפול מתרך במערכות הזוגית-משפחתיות על בעיותיה השונות תוך מאיץ להtagבר על המשבר.

5. אלימות כמשבר עקב הליכי גירושים קורה בין זוגות רבים המצוים במאבק כוחני עקב הליכי גירושים. זה מצב שבו בני הזוג מנוטים לכפות האחד על השני את דרישותיהם כדי להוכיח את כוחם ואת צידקתם וכי לנקום. במצב זה מקדשת המטרה את האמצעים, והמשפחה עלולה להקלע לאלימות פיזית. כמו כן בני הזוג מתודרכים פעמים רבות על-ידי עוז, ולעתים מנצלת האישה לרעה את חוק

על-ידי הוצאה הגבר מביתו. הוצאה הגבר מהבית מחייבת במידה ניכרת את כוחו, אך מעבר לכך הוא ירגע פגוע עד עמק נפשו על שגרשו אותו מביתו מבצרו. הוצאה מן הבית מהוा במקרים רבים גולת הcotורת של המשבר הזוגי-משפחתי.

לעתים הסיכון מחייב שליחת האישה למקום מבטחים כמו מקלט לנשים מוכנות. ואולם בטרם תישלח האישה למקלט ראוי לברר אם יש לה מקורות תמיכה אחרים במשפחתה או בעזרת חברים וצדוק. אישת במצב זה וקוקה להכנה לקרה זאת מן הבית למקלט ובונסף לכך יש צורך בטיפול אישי ממושך בנפרד מן הגבר, ו/או הפניה לקבוצת תמיכה. (ראה פרק הבא הדן בהוצאה למקלט).

הוצאה האישה מן הבית יוצרת מצב חדש שבו הגבר מרגיש שניטל ממנו בכוח דבר השיר לו ושאן לו שליטה על המצב. גברים שאינם משלימים עם הפרדה שנכפתה עליהם פונים לתחנה ומבקרים כי ישינו להם להיפגש עם האישה והילדים. הם מרגשים לפתע בחולשות הרבה, לעיתים הדבר מהוा הזדמנות להגיע אליהם, אך מאוד יתכן כי האיש אחר את הרכבת. יתר על כן, הפרדה בתנאים מגונים של מקלט מעבירה ברוב המקרים את הטיפול לגורם שMahon לминעת אלימות.

2. אלימות במקודם הבעה המשפחתיות מאופיינת במצוות המשבר שמעורר את מצבה של המשפחה ל�택ק כמערכת אוטונומית. התופעות של סיכון ברמה גבוהה מבחינות התדרירות, העצמה ומשר התקופת האלימות מובנות במערכת. המערכת הגיעה לשחקה, בעיקר משומן מצבה של האישה, והמשפחה אינה מסוגלת ל�택ק מבלי שהאלימותCDFOS משפחתי תחול. כאמור, תלונה של האישה במשמעותה כמו גם הגשת תביעה על פי חוק האלימות מזענעים את המערכת. הסביר רב יותר כאשר הגבר מגיש תלונה נגדית ומציג את האישה כאלים או מאשים אותה בדברים אחרים. במילים אחרות, האשומות ומאבקים משפטיים בנושא האלימות תופסים את מרכז הבמה של חי' המשפחה.

תכופות בני- הזוג אינם מסוגלים לחיות תחת קוורט-גג אחת בגלל המאבק הכוחני ביניהם ומחשש מפני שימוש חזר באלימות. במקרים אלה משבר האלימות כרוך לא אחת בהוצאה הגבר מהבית ובעירעו שיגרת חי' המשפחה, צעד צזה נראת הכרחי ועשוי להיות מועל, שכן הוא מעביר את מוקד הכוח מן הגבר האלים ומחייב חשבון נפש על השימוש באלימות.

רמת הסיכון במשפחות אלה אינה מחייבת להגן על האישה בכוונה הרמטית כפי שזה נעשה לגבי משפחות המצויות במצב חירום. במקרים אלה על המטפל להתמקד בעיות האלימות כנושא מרכזי בכוונה שתאפשר למשפחה לצאת מן המשבר בו היא קלואה.

ג. המשך השימוש באלים מחייב פרידה - ודברים אלה מחייבים הן את הגבר והן את האישה. האישה אחראית בלבד על חייה אינה יכולה להשלים עם חיים במשפחה אליה, אחרת היא נותרת בעקבין לגיטימציה לאלים. הגבר האלים אינו יכול לחיבר את האישה להמשיר לחיות במשפחה אליה, עליו להכיר בכך שהיא אינה רכשו ושוכתה להחליט על חייה.

הכללים הללו מבטיחים במידה רבה את הפסקת האלים במשפחה, וזה כולל אלימות פיזית; אלימות מינית - כפיה יחסית מין בוגוד לרצונה של האישה; הגבלות על חופש התנועה, כמו קשר עם משפחות המוצא, יציאה לעבודה וכדומה; מניעת אמצעי מחיה וסיפוק צרכיהם של בני המשפחה; כמו כן התפרצויות אלימות הגורמות נזק לריכושים. גיבוש כללים אלה נתקל במרביה המקרים בהתנגדויות קשות מצד בני-הזוג.

הגבר שנתקל אליהם כלפי אשתו, ומתכחש לכך אל מול החוק למרות כל העדויות, יתקשה להודות בקיומה של אלימות ובאחריותו האישית גם מול המטפל. האישה המוכה עוברת אז טראומה נוספת כאשר היא שומעת את החחשוטו של הבעל, שמשקר באופן בויטה בפנינה. הבעל מציג את אשתו כשקנית, וכמי שבודה סיפורים. כאמור, אין זה מן הנמנע שבמקרים מסוימים טופלת האישה על הגבר האשומות שווא או שמתאשמה אותו באליםות שהוא דל מכך מהזמן רב וכדומה. המטפל עומד מול שתי גירושאות סותרות והטיפול מתחילה באיה-הסכמה לגבי העובדות. כפי שנאמר כאן, נגידים אלה גוררים מבוי סתום, המציג את בני-הזוג כחשי ביסיס משותף לטפל בבעיה. התקשחת העבודה היא מניפולטיבית בעירה, אך חושפת במקביל חוסר הבנה למהות הטיפול, שפגמו להרחב את אחריותם האישית של המטופלים על חייהם. במקרים אלה על המטפל להסביר את מטרות הטיפול, ולהציג שאון מדובר במשפט אלא במאץ לפתור בעיות שא-אפשר לחות איתן. כמו כן על המטפל להציג שמחינתו מדובר במשפחה אלימה אשר אינה מסוגלת לפתר את בעיותה, ולצורך העניין לא חשוב איזו מהגרסאות היא נכננה. אין השימוש באליםthon והן האשמות שווא אינם מתיישבת עם חי משפחה. מכל מקום הסתירה בגירושאות יוצרת מצב שבני- הזוג חסרים מציאות משותפת ועל כן לא ניתן לפתור את בעיותיהם; המסקנה המתבקשת היא שאנשים מסוגלים לחיות יחד. המטפל צריך להציג במתכוון את הבעיה ההז', כדי להביא להפרת האיזון של המערכת על מנת ליצור בסיס לשינוי.

גם כשאין הסכמה על העובדות, בני-הזוג ידרשו לחתום על חוזה למניעת אלימות על כל טעיף. החותימה על החוזה נעשית כאן כשההמטרה המוצהרת היא מניעת אלימות בעtid. מידת ההסכמה של

האלימות כדי להוציא את בעליה מן הבית ולזכות בנקודות נוספות במאבקים המשפטיים. תלונת שואו במשטרת או בבית המשפט היא נצול לרעה של החוק. תועפה זו מתרחשת בנסיבות שבהן נעשה שימוש רב במיניפולציות הפוגעות לא אחת מתחת לחגורה. בעיקרן מניפולציות אלה מלמדות על גישה אלימה. תלונת השואו למיניפולציה וכתוצאה מהפטית עלולה להכריע את חי הנישאים סופית, אך בקרה שgam מעירימה מכשולים על השגת הסכם גירושים נאות. במידה שבני-הזוג חיים יחד נשקפת סכנה להתרפזויות נספות ולתלונות הדדיות על שימוש באלים, והחיים יחד הופכים לרוב בלתי נסבלים. אך רצוי להביא להפרדה בין בני-הזוג המוסכמת על שני הצדדים, אר שלא כמו במקרה של הרהקה בגין אלימות אין מדובר כאן בענישה ובהרעתה.

המטפל אינו שופט הבוחן אם מדובר בתלונת שואו, אך הוא אמר להבין מתי מדובר במאבק כוחני, שבו בני-הזוג אינם בוחלים במיניפולציות שמטרתן הבלעדית היא להכפיש ולהכריע את השני. במקרים אחד מבני-הזוג טוען שטפלו עליו תלונת שואו, המטפל צריך להגדיר את המערכת באזני הפונים כמערכת שהרגה מן הקיימים האדומים בכל מקרה, בין אם התלונה נכונה ובין אם היא שקרית. במצב זה בני-הזוג אינם יכולים להיות יחד אלא אם כן הגיעו להסכם כלשהו כיצד ינהלו את חייהם, והסכם זה נדרש במיוחד כדי למנוע תופעות של אלימות. במקרים שבהם מדובר כאן, הזוג זוקק בעיקר ליעוץ גירושים שיסיים את הנישאים בהסכם הוגן שיבטיח את עתידם.

ראי' לציין כי במקרים מסוימים המאבק הכוחני עקב הליכי גירושים חל על משפחות שבכלו מאלים, ויש כאן צורך של מאבק כוחני ואלים, במקרים אלה ראוי לזרז במידת האפשר את הליכי הגירושין.

* * *

ג. חוזה נגד אלימות: הפסקה מיידית של האלים היא תנאי הכרחי לטיפול זוגי, שמטרתו לבחון את האפשרות לשמר את המערכת המשפחה. במידה שלאלים נמשכת, המטפל יאלץ לתמוך בהפרדה, הנעשית בדרך כלל על ידי בית המשפט. גישה זו מחייבת מראש להגיע עם בני-הזוג לחוזה המגדיר קו אדום לפוי שמשא באליםות וח' משפחה אינם מתישבים יחד. החוזה קבוע מספר כללי:

א. אלימות אסורה בכל מקרה במשפחה.
ב. בני-הזוג משתמש באלים 책임אי באופן בלעדיו להתנהגותו.

מגמת הטיפול ומידת המוכנות לשתף פעולה קובעת את דרכו
התערבותות:

א. טיפול זוגי;

ב. טיפול אישי;

ג. טיפול קבוצתי לגברים ולנשים בלבד;

העירוב בין דרכי התערבות השונות מסתיים בשלב האחרון
במחלטה זוגית ומחייב בכך חזרה למתקנות של טיפול זוגי-משפחה. במידה
שמדובר בהסכם גירושים יש לעשות למען הסכמה הדדית
שתbia למנוע האלים שקשורה בהליך הגירושים וכן כמו כן
בתקופה שלאחר הגירושים. (ראה פרק העוסק בנושא הגירושים).

* *

2. התמקדות בעיטה האלים

איתור טריגרים: על בני-הזוג לאתר טריגרים שכיבם מtauורדים
בעיות שיש בהם כדי לעורר התנהגות אלימה. בטריגרים הכוונה
לפости ביוטי' חזורים בקשר לביעות מסוימות, הגורמים לכך
ודוחפים להתנהגות אלימה, כמו: קללות מסוימות, הערות מעליות
כנגד משפחת השני, הרגלים מסוימים וכו'.

הגדרת הטריגרים אמורה לשנות מצורע התיהחסות הגוררת קצה.
נטילת אחירות אישית לשינוי בדפוס התיהחסות וביעור בהימנעות
משימוש באלים היא הכרחית בכל מקרה. אפשר לדמות את איתור
הטריגרים להצבה של תמרורי דרך המתירועים על כניסה לתהום
מסוקן, ומכוונים לדרכי תגובה חילופיות.

איתור הטריגרים מאפשר לכל אחד מבני-הזוג ללמוד את תגובותיו
החוירות במצבים מסוימים וכיוצא להמון עימן. ראשית חוכמה על
בני-הזוג להיווכח כי תגובותיהם אינם משרות אותם, אלא להיפך -
הן מהוות מרכיב שmag'bir את הבעה, וכן כדי לשנות אותם. גבר
שהוא אגונטנרי יונע לפתח דרכי התנהגות חילופיות אם ידע
בעקבותיהם יזכה במידה רבה יותר ליחס שהוא מצפה לו מעד אשתו,
כלומר, הוא יבין שהדבר משרת את מאוזין. השינוי בהתנהגותם של
הגבר יתן לאישה יותר ביטחון עצמה והדבר עשוי להגבר את
רצונה להפסיק מהתנהגותה המיניפולטיבית כלפי בעלה; היא עשויה
להרגיש שיש סעם לעשות עבורי דברים, שב עבר נאלצת לעשותם
מתוך מחויבות.

(ראוי לציין כי בתקופה זו עשוי כל אחד מבני-הזוג להשתחף בנפרד
בשיחות אישיות או ב��צחות המתרכזות במניעת אלימות, ודברים
אליה מכונים במיוחד לגבי זוגות שאינם מסוגלים להניל דו-שיים.
במקרים אלה השלב הטיפולי הזוגי של איתור מוקדי החיכוך נדחה עד

בנין-הזוג לחותם על החזה מלמדת רבות על האפשרויות להתקדמות.
חתימה על חוזה שאנו מתייר אלומות במשפחה הוא תנאי להמשך
הטיפול, אך לעיתים בני-הזוג אינם מוכנים לחותם על כל הסעיפים,
ובמיוחד על הסעיפים שכרככים בהתחייבות לפרידה. פרק העוסק
בגירושים אטלרטונייה לאலומות עדמו על כך שסכנת את הסעיפים
להבטיח את השניים בעוד שתתנגדות לו מסכנת את הפרידה אמרו
לשנות את המערכת. למרות הדגש החזק שימושם כאן על
אלטרנטיבת הפרידה אין חותימה על סעיף זה מהוות תנאי להמשך
הטיפול, להוציא מקרים שדרישת האישה להתחייבות מסווג זה הוא
חד-משמעות ומקרים בהם רמת הסיכון גבוהה.

בטרם יחתמו בני-הזוג על החזה יקפיד המטפל על יצירת אקלים
הולם. הדבר מחייב דו-שייח שבו כל אחד יכול להביע את עצמו באופן
חופשי, מבלי לבולם את עצמו ליד בן/ת-זוגו. במידה שלא ניתן לנחל
דו-שייח חולם, יתנהלו השיחות עם האישה ועם הגבר באופן נפרד,
שיסלול דרך לקיומו של דו-שייח. ראוי לעורר לפחות מפגש אישי אחד
בתחילה, כדי לעמוד על הרגשותם של בני-הזוג ולבחו את ההבל
בדרכם התבטאותם כשם נגשים יחד. במקרים שבהם האלים
עומדת במקץ, הטיפול האישי עם כל אחד מבני-הזוג יהיה ארוך יותר
ומסמל כי הם אינם בשלים עדין לנחל דו-שייח. המטפל אמרו לפעול
יצירת אווירה דיאלוגית ובו זמינות בוחן עד כמה בני-הזוג מתבטים
באופן חופשי ועד כמה הםאפשרים לבן/ת-זוגם להביע את עצמו.
Nazin שוב כי במערכת משפחתית אלימה האישה עלולה להיות בפחד
להתבטה בחופשיותו, ואילו הגבר מופיע כאסיבי ומוגב לתלונות
אשרו כאלו שהכל בסדר פרט לתלונות ול"שקרים", שהוא מספרת
כנגדו. בנסיבות אלה בולטות התנהגות אימפלסיבית ומניפולטיבית
ש��עטת את דו-שייח ועלולה לגרום התפרצויות. דו-שייח חופשי
מהוות תנאי בל עבור להמשך הטיפול. אין מקום לחותם על
בטרם הווגה אווירה המאפשרת לבני-הזוג להתבטה באופן חופשי.
חתימה על חוזה תבוא לאחר תהליך טיפול שבו בני-הזוג מזהם
עם סעיפי החזה ומקרים בנסיבות. במקרים אחרות ההזדהות עם
חוזה למניעת אלימות משקפת את הפן הרגשי-ערבי, קיבל תוקף
לאחר שנוכחו כי החיים על עול שרטון ושיש להם עניין
אמתית בשינוי המצב.

* *

ד. הגדרת המסלול הטיפולי: הגדרה זו מתייחסת למגמת
הטיפול, אם הפנים הם להמשך החיים יחד, או לניסיונו בטרם יחולטו
סוףית באשר להמשך החיים יחד, או לקראת פרידה וגירושים.

לסים הטיפול האיש).

איתור הטריגרים היא הכנה לשינוי מבני של המערכת המשפחתיות. במערכות שעשו להבא לשינוי מבני של המערכת המשפחתיות.

איתור נקודות החיכון היא העמקה המאפשרת הגדרת בעיות סכיב נושאים שונים הקשורים בניהולה של כל משפחה, ומהו מעבר שלב הטיפול הבא. נקודות חיכון אופייניות יש בתחום החזוג; בתחום הכלכלי; בתחום הכלכלי; בתחום הכלכלי; בתחום הכלכלי;

א. בתחום החזוג: כאן נמצאות הבעיות בקשר לקיום 'יחס' מין; קינאה; בגדיות; יציאות מן הבית וכו'.

ב. בתחום ההתייחסות למשפחות המוצא נמצאת נקודות חיכון הקשורות כאמור במערכות יתר, כולל נאמניות, קשרת מיתוסים תיביים ושילם למשפחות, אסור להיות בקשר עם המשפחה וכו'.

ג. מאבקים בנושאים כלכליים וכספיים, שהם בעיקר ביטוי להפגנת כוח ולחוסר אמון;

ד. בעיות המתיחסות לתפקידו הורות. גם בנושאים אלה נקבעים כלליים שעל בני-הוזג לעמוד בהם כדי להימנע מעימותים. בני-הוזג בהנחת המטפל מקבלים החלטות שכל אחד מהם אחראי אישית לישוםם. למשל, הסדר בתחום הכספי או בתחום הירושה הגברת השווון במעמדם של בני-הוזג. הקשי לישם את הכללים נובע לרוב לכך שהם אינם מוכנים. דבר זה דורך המשך טיפול. השלב של הרחבות והעמקת הטיפול בנושאים אלה כרוך בبنיהם של דפוסים חדשים ובתהליך הפנמותם.

* *

ג. הרחבת הטיפול לנושאים משפחתיים נוספים

שלב זה מאופיין בהיזכרות מערכת טיפולית שבו הקשר בין הפהונים למטפל מצטיין בinterest אמון והכרה הדידית. בשלב זה נקבעה הcovid העתקה לנושאים שהם מעבר לטיפול הממוקד באלים, אלא מתיחס לנקודות חיכון המבוננות במערכות שמאפייניות בדרך כלל משפחות הפונות לטיפול זוגי-משפחתי, ובמסגרת זו בדרך כלל עלולים הנושאים הבאים:

א. העלאת רמת הדידות בין בני-הוזג;
ב. פיתרון מוסכם הדידי באשר להתייחסותם של בני-הוזג לשיטות;
בניהם בתחום הכלכלי ובתחומים אחרים;
ג. הופעתם של בני-הוזג כצאות הורים תוך שינויים במערכות היחסים הבין-דורית.
ד. הסכמים חדשים בין בני-הוזג באשר למערכת היחסים עם משפחות המוצא.

א. העלאת רמת הדידות עוסקת בשישה נושאים:
ראשית, הטיפול שואף להציג לחלקת האחירות יותר סימטרית המשתקפת במעורבותם של בני-הוזג. דבר זה מאפשר הייזור גבולות המגדירים את תחום האוטונומיה האישית, תוך הכרה באוטונומיה של השני.
שנית, הטיפול חותר לקרה יצירת הווי של דו-שייח המשאפשר לבני חזוג להביע את רגשותיהם ותפישותיהם באופן חופשי, תוך יכולת אמפיתיאת גברת להקשיב זה לזה.
שלישית, הטיפול מכoon מהתחללה להפנמה כללים ברורים המוסכמים הדידי על בני-הוזג באשר להכוונת חייהם, מוקם להגדר אחר תהליכי. נטילת אחירות אישית לכלים שעל פיהם מתנהלת המערכת.
רביעית, הטיפול מאפשר השחררות מן האשליה של יחס קבע ונקבע, שלפיה אם אחד אינו שולט על השני הוא נשלט על ידו. מכאן מתאפשרת הגברת השווון במעמדם של בני-הוזג.
 חמישית, הטיפול מאפשר את הגמת חלוקת התפקידים בין המינים.
ששית, הטיפול מביא לחיזוק הזיקה הזוגית כביטוי לבחירתם האישית של בני-הוזג לחווית יחד, תוך הגברת ההזדהות עם האנרכיה כיחידה זוגית-משפחתייה.
כל הנושאים הללו משתלבים אחד בשני ומכוונים להבא לשניים מבנים במערכת, ולהעלאת רמת הדידות.

ב. מטרת מרכזית בטיפול היא פיתרון בעיות הקשורות ביחס החזוג

לגורמים שלישי:
מטרת הטיפול היא שבהתיחסות בני-הוזג לגורם שלישי כלשהו, אדם או קבוצה, כל אחד מבני-הוזג יבע את עצמו, תוך הרגשה שהוא מייצג בו זמנית את היחיד הזוגית. ההתייחסות לגורם שלישי כרוכה בהיזכרות משלשים המאפיינים את המערכת הזוגית-משפחתייה. דברים אלה אמרוים כלפי גורמים תוך משפחתיים וככלפ' גורמים חזק משפחתיים:

ראשית, מדובר במשלש הבסיסי הורים ילד/ה; כהורים הם אמורים להופיע כאמור וכاب הדוגמים להתרפות צאצאיהם ובו זמנית צוות הורים. ראוי לציין שהמטפל עוקב לכל אורך הטיפול אחר מצב הילדים ובdry נפגש עימם בפרט. הוא מכיר כל אחד מהילדים ועומד על מצבם. בשלב זה של הייעוץ עשוי לסלול דרך לצירוף הילדים לטיפול משפחתי; השתתפות הילדים בטיפול משפחתי היא חיונית להעמקת התהילה, בעיקhon היא מאפשרת להרים להופיע באור חדש בעני ילדיהם. ילדים ניתנת אפשרות לבטא את רגשותיהם, להשתחרר בהדרגה מן

דוגמאות

ראי' להבחן בין סיוג המתאר דפוסי משפחה מסוימים, לבין אבון המתייחס לדינמיקה המייחדת משפחה מסוימת. הסיוג הוא מסגרת התייחסות המסייעת לאבחן, בעוד שהאבחן אינו מסגרת סטטיסטית, אלא תחילה הערכתי המלאה את הטיפול. הדוגמאות המבאות כאן מלמדות על תחילה טיפול יחודי לכל משפחה, כאשר הערכת הטיפול מסתיעת בסיווג שהוא בפרקים קודמים. בדוגמאות הבלתיות כאן מושם עיקר הדגש על פתרון משבר האלים, המחייב שינוי מסוימים במערכות המשפחתיות.

ניצה ויואב: יחסים עם אוריינטציה חיצונית על קריירה (רחוק)

לאחר עשרים וארבע שנים נישואים פנתה ניצה לראושונה ליעוץ, כשהיא סוחבת עימה זכרונות רבים בהם נהג בעלה ויואב באלים כלפיה. ניצה הייתה מורה לבiology בתיכון, ואילו ויואב היה מהנדס מחשבים. הרמה האקדמית הדומה והוותם ילדי הארץ לא גישהה על ההבדלים ברקע המשפחה: משפחתה של ניצה עלתה לישראל מאוסטרליה אחרי עלות הנאים לשולטן, בעוד משפחתו של ויואב עלתה מתימן בשנות החמישים. לבני- הזוג נולדו שתי בנות ובן. בשל זה הבנות סיימו את שירותן הצבאי; אחת מהן החלה את לימודיה באוניברסיטה, וגם הבת השנייה התכוונה ללמידה. הבן היה עדין נער בגיל שש-עשרה.

למרות שמדובר בבעיה משפחתיות, הייתה ניצה הנציגת היחידת של המשפחה. היא נראית מודוככת ונכלה, לאחר חשיפה את הבעיה המלאה אותה שנים רבות - אלימות של בעלה כנגדה. ניכר היה שהיא לא יכולה לשאת את בושתה ואת מצוקתה רבת השנים והרגישה צורך לפרוק אותה, שכן מיד בתחילת השיחה היא פרצה בכי מבליכות לככוש את דעתותיה. לאחר מכן היא התנצלה על כך שבכתה, עד לפניו שהסבירה במה מדובר.

המתפלל: "זה בסדר, את לא צריכה להתנצל."

ニיצה: "אני כבר לא יודעת מה לעשות. רציתי להתלוון במשטרה, אבל התבונשתי ולא רציתי לפגוע במשפחה לפני שאנסה לעשות משהו. הרבה פעמים הצעתי ליואב שנפנה ליעוץ, אבל הוא דחה את זה על הסף. הוא אמר שהוא לא זקוק לזה, ושמי שזוקק שילך. ליואב חשב תמיד שיש לי בעיות ואני אשמה בכך."

המתפלל: "יש סיכוי ליואב יסכים לבוא?"

ההזדהות עם דמותה ההורה החלש וכמו כן מן ההזדהות עם דמותה ההורה והתוקפן, במילוי אחריות להשתחרר מן התפקידים הסמליים שמלאו במערכות. יתר על כן, הילדים משתתפים ביצירתם של כלים חדשים, שבהם האלים הם מוחץ לתחום.

שנית, בהתייחסות למשפחות המוצא בזמן הווה אמורה להשמר הנאמנות למשפחות אלה, אך מבל' שהדבר ימנע את העתקת מוקד ההזדהות עם המערכת הזוגית- משפחתיות. כאן כולל יכול כיבוד משפחחת המוצא של השני, ורצונו של בן-/ת-הזוג להיות בקשר עם משפחתו. מערכת היחסים עם משפחות המוצא למודל המשפחתי שהיווה קרקע להפתחותם של בני- הזוג. כאן הטיפול עוזר ליחיד להבין את תפקידו ומעמדו במערכות בה גדל, וטיב הזיקה שיש לו עם משפחתו. ניתן לבדוק זאת על ידי מיפוי המערכת המשפחתיות לפי מפתח של תפקידים סמליים שבבני- המשפחה ממלאים במשפחותם. מדבר בתקודים כמו בן-/ת הורה, 'הכבה השחורה' ועוד, המלמדים על הרגשותו ומעמדו של היחיד במשפחה ומשיליכם על יחסיו הזוג.

פרוט של תחילה הטיפול הזוגי- משפחתי ניתן למצאו בספריו 'עצמיות והדדיות'.

שלישית, התייחסות לתחום התעסוקתי והכלכלי אמורה לעודד את מימוש העצמי ובו זמניית את השיתוף בתחום הכללי צוג. משפחות ברמה תומתנית, החסרים אמון הדדי, מתפקדות בתחום הכללי כאלו יש ביניהם ניגוד אינטנסיבי. היזירות שיתוף בתחום הכלכלי מסמלת מהפרק, בני- הזוג מתלדים ליחידה זוגית- משפחתיות החותרת למטרה משותפת.

רביעית, התייחסות לגורם חז' אחרים, כמו: חברים, מוסדות חינוכיים, ועוד, גם היא אמורה לשלב בין התחום האישי ותחום הסולידיוריות המשפחה.